

„Ta hudba byla skoro středoevropská, takže až retardovala temperament hry.“

„Proč jste zvolili zrovna tento styl hudby? A proč je text poetičtější, když je zbytek hry drsnější?“

„Protože jsem to tak napsal. A protože jsme to chtěli dělat úplně jinak.“

„Tady je problém, já myslím, že to neuzpívaj.“

„Ale uzpívaj to!“

„...otázkou je, jestli jste si to tímhle nezjednodušili.“

„My jsme nad tím nikdy takhle příliš nepřemýšleli.“

„...jestli je to dobrý nebo špatný, ale zůstane to ve vás. A o tý Lomnici se bude mluvit.“

„Omlouvám se, ale chvíli se vztekám, chvíli miluji, prostě je to tak.“

„Někdy se stává, že se inscenace zvrátí. Že se zdá, že je ztracená a v posledních deseti minutách to vyhraje a získá diváky. A to se vám povedlo.“

„A pak je úplně jedno, jestli se to odehrává v Londýně, v Itálii a nebo v Poděbradech.“

„Mně je záhadou, že jste chtěli písničkami zakrýt přestavbu. Co jste tam tedy přestavovali?“

„A my jsme díky tomu mohli tu přestavbu zpomalit. Že chlapi nemají tolik lítání.“

„Děkujeme, hrálo se nám tady hezky.“

O hře Poprask na laguně v podání J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

„Po dlouhý době jsem měl možnost zahrát si s tím pánem, co olizuje tyčky.“

„Koncepte kostýmů? Taková, aby se nám vešla do dvou aut.“

„Hezky jste to zkritizoval a přitom pochválil.“

„Mlčení je souhlas a těžko říct s čím.“

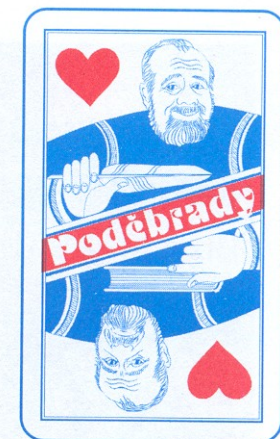
„Každá odpověď tvoří další otázku.“

O hře Dvě aktovky Antona Pavloviče Čechova
v podání Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa

FEMAD

číslo 2.; pátek 10. září 2010; cena 5 Kč

E(U)CHO Festu



Plnou parou vpřed
- výletní loď Král Jiří, kde na ná-
vštěvníky čekala
river party, sice na-
koniec kotvy nezved-
la, ale i tak si
námořníci (nářiční-
ci) užili večerní po-
sezení, symbolicky
po Goldoniho hře
Poprask na Lagu-
ně. Kormidelníkovi
přejeme brzké
uzdravení!

Vědět proč a chodit do divadla

Po včerejším představení Carla Goldoniho se poprvé sešly divadelní kluby. O nich, o vztahu k divadlu i o tom, jak se učit hereckému umění, jsme si povídali s režisérem a jedním z lektorů **Rudolfem Felzmannem**.

Co by se měl člověk, který chce hrát divadlo, at' už profesionální nebo ochotnické, naučit jako první?

Když se někdo rozhodne pro herectví, předpokládá bych u něj určité citové zázemí a vybavenost fantazií. To se nedá natrénovat, to můžeme jenom rozvíjet. Co ale jde naučit, kultivovat a vypracovávat je řeč a pohyb. Řadu zajímavých hereckých výkonů dokonce omezuje, že některá z těch složek není dostatečně rozvinutá. Herec může hrát sebelépe a přesvědčivěji, ale když nerozumím, co říká, nebo když se těžko pohybuje a vymýšlí, jak se hnout co nejméně, podává jenom poloviční výkon. Třetí věc je, že by ten, kdo chce hrát divadlo, měl do divadla také chodit. Znáám řadu herců, kteří se producírují po jevišti, aniž by viděli nějaké jiné představení. Přitom nejvíc se člověk naučí, když vidí někoho jiného. Pak je kritičtější a ví že „tomu se mám vyhnout, toto je dobré“.

A to by mělo být i smyslem divadelních klubů...

Já spatřuji smysl klubů v tom, že se posluchač naučí analyzovat výkon, který viděl. Nejde o to, aby řekl líbí se nebo nelíbí se. Důležitý je důvod. Jestliže hledám prostředky, které použili herci nebo režisér, začínám čist představení, nejen pokud jde o příběh, ale pokouším se zformulovat základní myšlenku, kterou mi chtěli tvůrci sdělit. A při takovém pátrání si herec uvědomuje, že nestačí, aby věděl, jak má svou roli hrát, ale proč jí hraje.

Máte pro semináře nějaký ustálený program, podle kterého postupujete? Nebo jejich podobu přizpůsobujete jednotlivým představením?

FEMAD nabízí tak pestrý výběr inscenací, že se spíš snažíme najít, v čem je základní problém každého představení, a k tomu vést diskusi. Někdy mě sami posluchači překvapí, že je osloví něco jiného, mají jiný problém a já se snažím pochopit, proč se na něj ptají. Někdy sami pojmenují, proč

je to zajímavá a proč o tom chtějí mluvit. A někdy se problém může stát leitmotivem, určitou otázkou, kdy odpověď a poznání hledáme v dalších inscenacích. Teď spolu mluvíme na začátku festivalu, ale myslím, že jedním z témat letošního FEMADu bude formální zpracování. U včerejšího Goldoniho se mluvilo o hodně o muzice. U Čechovových aktovek bude třeba problémem míra stylizace a prostředků, které jdou nad samotný příběh autora. Obě složky se tak objevují a můžeme o nich povídat u dvou absolutně odlišných představení, jako Goldoni a Čechov.

Vraťme se ještě ke způsobu vnímání divadla u mladší generace. Existuje v něm něco jako generační rozdíl? Nebo je to jenom chiméra?

To jste mi dal těžkou otázku, která se ve mně pořád mele. Čím je člověk starší, tím víc se ptá, jestli mu neujiždí vlak a nestává se staromilcem. I mě jako mladšího divadelníka rozčlovalo, když mi vyprávěli, jak oni to tenkrát hráli. A každá generace s sebou přináší vlnu, o které se domnívá, že je revolucí v divadle. Všichni jsme začínali a dělali revoluci. A někdy mám dokonce pocit, že se revoluce opakují. Že se objevují nové prostředky, které už dávno nejsou nové. Na druhou stranu se mi často stane, že mě představení nezaujme a já si říkám, jestli není pro mladší. Ale pak vedle mě sedí dvacetiletí a mají tutéž pochybnost, byť jsou ve věku mých vnuků. A někdy i mnohem mladší lidé naformulují mnohem zastaralejší názory. Proto tedy myslím, že to tolik generační záležitost není. Ovšem samozřejmě bude mít mladší divadelník pravděpodobně sklon k extravaganci, schválnostem a vymyšlenostem, protože chce něco objevit a být jinčí. Já mám vždycky radost, když to můžu rozluštit. Zjistit, proč to tam je a že je to projevem této generace. Někdy zase přemýšlím, abych nepřešlápl. Já už jsem dnes, obrazně řečeno, na druhém břehu. A největší úraz je, abych se netvářil a nepředstíral, že jsem pro všechny extravagance a experimenty jenom proto, abych vypadal, že jsem na stejném břehu s mladšími.

Zpravodaj FEMADu k dostání (v omezeném množství) na organizační sekci festivalu a (neomezeně!) na www.femad.cz /fe s ti va b ve -z pra vo da je